

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΤΟΡΜ

ΟΤΑΝ ΕΓΙΝΑΝΕ ΤΑ ΜΗΛΑ

Ὁ ποιητὴς καὶ διηγηματογράφος Θεόδωρος Στόρμ γεννήθηκε στὴ Γερμανία στὰ 1817. Τὰ θέματά του συνήθιζε νὰ τὰ παίρνῃ τὶς περισσότερες φορές ἀπὸ τὶς τοπικὲς παραδόσεις καὶ τὶς λαϊκὲς δεισιδαιμονίες. Πολλὰ ἀπὸ τὰ διηγήματά του γνωρίζανε καὶ τὸ μεγάλο κοινό, ὅπως τὸ «Immensee», ποὺ μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μὲ τὰ καλύτερα ἑγερμανικὰ διηγήματα. Ὁ Στόρμ, σὰ λεπτὸς λυρικός ποιητὴς ποὺ εἶναι, δίνει μεγάλη προσοχὴ στὴ μορφὴ. Γιατὸ μὲς σ' ἀπαντὰ του θὰ βροῦμε μόνο, τὰ ποιήματα ἐκείνα ποὺ τοῦ ἐφαινονταν τέλεια. «Στὴ μουσική, λέει κάποιον, θέλω ν' ἀκούω καὶ νὰ αισθάνομαι, στὶς πλαστικὲς τέχνες νὰ βλέπω καὶ νὰ αισθάνομαι, στὴν ποίηση θέλω νὰ αἰσθάνομαι, νὰ βλέπω καὶ ν' ἀκούω».

Θὲ νῦτανε μεσάνυχτα. Πίσω ἀπὸ τὶς φιλλύρες, ποὺ ἐστέκαν στὴ γραμμὴ δίπλα στὰ κάγκελα τοῦ κήπου, ἀνέβη τὸ φεγγάρι καὶ φώτιζε μὲς ἀπ' τὶς κορφὲς τῶν δέντρων ἴσαμε πέρα στὸν πίσω τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ καὶ κατὰ τὴ στενὴ πέτρινη ἀδλίτσα, ποὺ ἕνας φράχτης τὴν ἐχώριζε ἀπ' τὸν κήπο· οἱ ἄσπρες κουρτίνες πίσω ἀπ' τὸ χαμηλὸ παραθυράκι φέγγαν δόλακρες ἀπὸ τὸ φῶς του. Κάπου κάπου, λές, ἕνα μικρὸ χερσὶ τὴς ἔπιανε καὶ τὶς ἀνοίγε μυστικά· μὰ φορὰ μίλιστα σὰ ν' ἀκούμπησε στὸ πεζούλι τοῦ παρὰθύρου μὴ κοριτσίστικη μορφὴ. Εἶχε δεμένο κάτω ἀπ' τὸ σαγόνι ἕνα ἄσπρο μαντηλάκι, κρατοῦσε ἕνα μικρὸ γυναικίον ρολογάκι πρὸς τὸ σεληνόφωτο καὶ φαίνονταν σὰ νὰ κοιτᾷ προσεχτικὰ τὴν πλάκα. Ἐξω τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χτύπησε τὸ ρολόι τῆς ἐκκλησίας παρὰ τέταρτο.

Κάτω, ἀνάμεσα ἔστους θάμνους τοῦ κήπου, στὸ γρασίδι ἀπάνω καὶ στὰ μονοπάτια εἶταν σκοτάδι καὶ σιγὴ· μόνο τὸ κοννάβι χωμένο μέσα στὶς δαμασκηνιές, ροχάνιζε τὸ φαῖ του κ' ἔξινε μὲ τὰ νύχια του τὴ φλούδα τῶν δέντρων.

Ξάφνου ἀνασήκωσε τὸ μουσούδι του. Κάτι οἶ νὰ γλυστροῦσε πέρα ἐκεῖ στὰ κάγκελα· ἕνα χοντρὸ κεφάλι κοίταγε ἀπὸ πάνω. Τὸ κοννάβι πετιόχτηκε μ' ἕνα πήδημα χάμω κ' ἔξαφανίστηκε στὰ σπιτάκια ἀνάμεσα· μὰ ἐκεῖ κάτω ἕνα κοντόχοντρο παλληκάρι σκαρφάωσε καὶ γλύστρησε σιγὰ, σιγὰ στὸν κήπο.

Ἀντίκρου στὶς δαμασκηνιές, κὶ ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὰ κάγκελα, στεκόταν μὴ ἀγνουσιατικὴ χαμηλὴ μὴ μὴ· τὰ μῆλα εἶταν πὰ γινωμένα, σπάζαν ἀπ' τὸ βίρος τὰ κλαριά. Τὸ παλληκάρι θὰ τὴν ἤξαιρε, γιατί τῆς ἔγνεφε καὶ τῆς χαμογελοῦσε γυρίζοντας, στὰ νύχια, γύρω-γύρω τῆς ἔπειτα, ἀφοῦ πρῶτα στάθηκε ἕνα δυὸ στιγμὲς ἀκίνητος κὶ ἀρουγκράστηκε, ἔδεσε ἀπ' τὴ μέση του ἕνα μεγάλο σακκούλι κὶ ἄρχισε μὲ προσοχὴ νὰ σκαρφάλωνη.

Σὲ λίγο σὰν κάτι ἔτσακιζόταν ἐκεῖ πάνω, ἀνάμεσα στὰ κλώνια, καὶ τὰ μῆλα ἐπέφταν

στὸ σακκούλι, ἕνα, ἕνα, σὲ σύντομα κανονικὰ διαστήματα.

Μ' ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἕνα μῆλο ἔπεσε στὴ γῆ καὶ κύλησε δυὸ, τρία βήματα πρὸ πέρα μὲς στοὺς θάμνους, ὅπου εἶταν ἕνας πάγκος ἐντελῶς κρυμμένος, πρὸς σ' ἕνα πέτρινο τοῦ κήπου τραπεζάκι. Ἀλλὰ ἐκεῖ πέρα—καὶ τὸ παλληκάρι μας δὲν τῷχε πάρε μυρουδιά—καθόταν ἕνας νέος μ' ἀκουμπισμένα τὰ χέρια στὸ τραπέζι κὶ ἐντελῶς ἀκίνητος. Μόλις ὅμως τὸ μῆλο τοῦ ἄγγιξε τὰ πόδια, πετάχτηκε ἀπάνω τρομαγμένος· ὕστερ' ἀπὸ μιὰ στιγμὴ προχώρησε μὲ προφύλαξη στὸ μονοπάτι. Εἶδε τότε ἐκεῖ ψηλά, ὅπου ἐφώτιζε τὸ φεγγάρι, νὰ ταλαντεύεται, δῶθε κείθε, στὴν ἀρχὴ ἀνεπαίσθητα, μὰ ὅσο πήγαινε καὶ πρὸ δυνατά, ἕνα κλωνάρι μὲ κόκκινα μῆλα· ἕνα χεῖρι ἀπλωνόταν μὲς στὸ σεληνόφωτο καὶ ἀπάνω κ' ἀμέσως πάλι ἐχανόταν μαζί μ' ἕνα μῆλο μὲς στὸ βαθὺ τῶν φύλλων ἴσκιον.

Ἐκεῖνος ποὺ ἔστεκε ἀπὸ κάτω γλύστρησε σιγὰ σιγὰ κάτω ἀπ' τὸ δέντρο κ' εἶδε ἐπὶ τέλους τὸ παλληκάρι σκαρφαλωμένο στὸν κορμὸ σὰ μὴ μεγάλη μαύρη κάμπια. Δύσκολο θάτανε νὰ πῆ κανεὶς ἀπ' τὸ μικρὸ μουστάκι του κὶ ἀπ' τὸ τριμμένο κυνηγετικὸ σακκάκι ποὺ φοροῦσε, ἂν εἶταν κυνηγός· ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμὴ κάτι βέβαια θὰ τὸν ἔπιασε, σὰν πυρετὸς κυνηγετικός· γιατί βαστώντας τὴν ἀνάσα τ ν, σὰ νῦχε κεί προσμένει τὴ μισὴ τὴ νύχτα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ λεβέντη μας μὲς στὶς μηλιές, τὸν ἄδραξε μὲς ἀπ' τὰ κλώνια, ἀκουμπώντας ἐλαφρὰ μὰ γερὰ τὸ χεῖρι του στὸ παπούτσι ποὺ κρεμόταν ἀπροστάτευτο δίπλα στὸν κορμὸ. Τὸ παπούτσι ἀνατινάχτηκε, τὸ κόψιμο τῶν μῆλων ἐκεῖ πάνω σταμάτησε· μὰ δὲν ἀλλάξανε οὔτε λέξη. Τὸ παλληκάρι τραβοῦσε, ὁ κυνηγὸς βαστοῦσε· πέρασε ἔτσι κίμηση ὅρα· τέλος τὸ παλληκάρι ἔκανε νὰ παρακαλέσῃ.

— Καλέ μου ἀφέντη!

— Κλέφτη! Ὅλο τὸ καλοκαίρι κοιταγες ἀπάνω ἀπὸ τὰ κάγκελα! Στάσου τώρα νὰ σὲ κάνω ἐγὼ νὰ τὸ θυμᾶσαι!

Κ' ἔτσι μιλώντας ἔπλωσε τὸ χεῖρι κατὰ πάνω καὶ βούτηξε τὸ παλληκάρι ἀπ' τὸν καβίλλο τοῦ πανταλονιοῦ του.

— Τί σκληρὸ ἴφασμα εἶναι τοῦτο, τοῦ εἶπε.

— Ἐγγλέζικο, καλέ μου ἀφέντη!

Ὁ κυνηγὸς ἔβγαλε ἕνα σουγιά ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ πολεμοῦσε μὲ τὸ ἐλεύθερο χεῖρι του νᾶνοιξῃ τὸ λεπίδι.

Καθὼς ἄκουσε τὸ παλληκάρι τὸ τρίξιμο τοῦ ἐλατήριου, ἐτοιμάστηκε νὰ κατέβῃ κάτω. Μὰ ὁ ἄλλος τὸν ἐμπόδισε.

— Στάσου αὐτοῦ! τοῦ εἶπε, εἶσαι ἀκριβῶς στὴ θέση ποὺ χρειάζεται!

Τὸ παλληκάρι ἐφάνηκε σὰ νὰ τῷχε ὀλότελα χαμένα.

— "Αχ αφέντη μου, είπε, κ' είναι τοῦ μάστορη! Μὰ δὲν ἔχεις κάλλιο καμμιὰ μαγκουρίτσα, αφέντη μου; Θὰ τὴν καιόνιζες μιὰ χαρὰ τὴ δουλειὰ σου μὲ μένα! Κ' ἔχει καὶ περισσότερο γούστο· ξεκουνοιοῦντ ἰ τὰ νεῦρα· ὁ μάστορης λέει πὼς εἶναι τόσο ὠραία, σὰ νὰ πηγαίνης καβάλλα!

Ὅστοςο—ὁ κυνηγὸς ἐτράβηξε τὴ μαχαιριά. Τὸ παλληκάρι, καθῶς ἔνοιωσε τὸ κρύο μαχαιρὶ νὰ γλυτρώη τόσο κοντὰ στὸ κρέας του, ἄφησε τὸ γεμάτο σακκούλι νὰ πέση χάμω· ὁ ἄλλος ἔχωσε προσεχτικὰ τὸ κομμένο κομμάτι τοῦ σακκαμοῦ τὴν τσέπη.

— Τώρα μπορεῖς πὰ νὰ κατέβης, τοῦ εἶπε. Δὲν ἔλαβε καμμιά ἀπάντησι. Τὸνα μὲ τῆλο τὰ λεπτὰ περνοῦσαν· μὰ τὸ παλληκάρι δὲν καιέβαινε. Ἄπὸ κεί πάνω ποῦ εἶτανε κ' ἐνῶ ὁ ἄλλος τοῦ τὴ σκάζωνε ἀπὸ κάτω, εἶχε ἰδεῖ, πέρα στὸ σπίτι, ν' ἀνοίγη τὸ στενὸ παραιθυράκι. Ἐνα ποδαράκι τεντώθηκε ἔξω—τὸ παλληκάρι εἶδε τὴν ἀσπρη κάλτσα νὰ φέγγη στὸ σελινόφωτο— κ' εὐθύς ἀμέσως μὰ δὲ ἀκρη κοπέλλα εὐρέθηκε μέσα στὴν πέτρινη αἰλῆ. Κράτησε γιὰ λίγο μὲ τὸ χέρι τὸ ἀνοιχτὸ παραθυρόφυλλο· ἔπειτα πῆγε ἀργὰ στὴν πορτοῦλα τοῦ φράχτη κ' ἔσκυψε μ' ὄλο τὸ κορμί της ἔξω πρὸς τὸ σκοτεινὸ τὸν κῆπο.

Τὸ παλληκάρι κόντευε νὰ βγάλῃ τὸ λαιμὸ του γιὰ νὰ κοιτᾷ καλά. Καὶ φαινόταν νὰ τοῦ κατέβαιναν λογῶν—λογίων ἰδέες, γιατί τέντωσε τὸ στόμα ὡς τ' αὐτιά του καὶ στύλωσε τὰ πόδια του πλατιά ἀνοιγμένα σὲ δυὸ κλωνάρια τὸνα ἀγνάπια στᾶλλο, ἐνῶ μὲ τὸνα χέρι κρατοῦσε πίσω του κλειστὸ τὸ κομμένο μέρος τοῦ πανταλονιοῦ του.

— Ἐλα, ἀκόμα λοιπόν; ρωτοῦσε ὁ ἄλλος.

— Κοντεύω, κοντεύω, ἔλεγε τὸ παλληκάρι.

— Ἐλα κάτω, σοῦ λέω!

— Καὶ τὸ κακὸ εἶναι, ξανάλεγε τὸ παλληκάρι καὶ δάγκωνε ἕνα μῆλο ποῦ ἀπὸ κάτω ὁ κυνηγὸς τὸ ἄκουγε νὰ τριῖη, τὸ κακὸ εἶναι ποῦ εἶμαι παπουτσιῆς!

— Κι' ἂν δὲν ἦσουν παπουτσιῆς, τί μ' αὐτό;

— Ἄν ἦμουνα ράφτης, θὰ μάλωνα μονάχος μου τὴν τρύπα. Κ' ἔξακολούθησε νὰ ροκανίση τὸ μῆλο του.

Ὁ ἄλλος ἔψαξε στὴν τσέπη του γιὰ νάβρη τίποτα δεκάρες, μὰ βρῆκε μόνο ἕνα ἀσημένιο τᾶλληρο. Πῆγαινε κ' ὄλας νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι, ὅταν ἄκουσε καθαρά, καθαρά πίσω του στὴν πόρτα τοῦ κῆπου τὸν κρότο ἀπὸ τὸ ζεμπερέκι. Τὴν ἴδιον στιγμή πέρα στὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησιᾶς χτυποῦσαν μεσάνυχτα.— Ἄνατινάχτηκε, «Νά, βλάκα!»· μουρμούρισε χτυπώντας τὸ κούτελο. Ἐπειτα ἔχωσε πάλι τὸ χέρι στὴν τσέπη, κ' εἶπε σὲ τὸνον γλυκὸ: «Θάσαι φτωχόπαιδο, καμμένε!»

— Μὰ δὲ σοῦ τὸ εἶπα, εἶπε τὸ παλληκάρι, αἷμα φτύνω γιὰ νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου.

— Νὰ πιάσε ἔδω καὶ πῆγαινε νὰ μπαλωθῆς. Καὶ τοῦ πέταξε ἀπάνω τὸ τᾶλληρο. Τὸ παλληκάρι τὸ ἄρπαξε, τὸ ἔξέτασε στὸ σελινόφωτο γυρίζοντάς το ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά κὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ τῶχωσε στὴν τσέπη του χαμογελώντας.

Πέρα στὸ στενόμακρο μονοπάτι, ποῦ στὸν ὄχτο του φύτρωνε ἡ μηλιά, ξεχώριζαν μικρὰ βηματάκια καὶ τὸ θρόισμα φουστανιοῦ στὸν ἄμμο ἀπάνω. Ὁ κυνηγὸς ἐδάγκασε τὰ χεῖλια του· ἔκανε νὰ κατεβάσῃ διὰ τῆς βίας τὸ παλληκάρι, μὰ ἐκεῖνο τραβήξῃ μὲ προσοχὴ τὰ πόδια κατὰ πάνω, τὴνα ἔπειτα ἀπὸ τᾶλλο· χαμέ ος ὁ κόποζ.

— Δὲν ἀκοῦς; τοῦ φώναξε λαχανιασμένος, μπορεῖς νὰ τοῦ δίνης τώρα.

— Ναί, βέβαια! εἶπε τὸ παλληκάρι, ἂν εἶχα τὸ σακκούλι!

— Τὸ σακκούλι;

— Μοῦπεσε πρὸ λίγου ἐκεῖ δὰ χάμω.

— Καὶ τί ἔχω ἐγὼ νὰ κάνω;

— Μ' ἀφοῦ στέκεσαι ἀτὸ κάτω αφέντη μου!

Ὁ ἄλλος ἔσκυψε, μισοσήκωσε τὸ σακκούλι καὶ τάφησε νὰ ξαναπέση χάμω.

— Πέταχτο κατὰ πάνω, μὴ φοβᾶσαι, τοῦ εἶπε τὸ παλληκάρι, τῶπιασα κ' ὄλας.

Ὁ κυνηγὸς ἔρριξε ἀπελπισμένη ματιὰ στὸ δέντρο, ὅπου ἡ κοντόχοντρη καὶ σκοτεινὴ μορφή στεκότανε μὲς στὰ κλωνάρια, μ' ἀνοιχτὰ σκέλια κ' ἀκίνητη. Μὰ καθὼς ἀπὸ πέρα ὄλο καὶ ζυγόναν σύντομα τὰ μικρὰ βηματάκια, ἔτρεξε βιαστικὰ κατὰ τὸ μονοπάτι. Ἄλλὰ προτοῦ νὰ καλονοιώσῃ μὰ κοπέλλα τοῦ κρεμάστηκε στὸ λαιμὸ

— Ἐρρίκο μου!

— Γιὰ τὸ Θεό! Τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι καὶ τῆς ἔδειξε κατὰ τὸ δέντρο ἀπάνω. Τὸν κοίταξε μ' ἀπελπισμένα μάτια· μὰ ἐκεῖνος δὲν ἐπρόσεξε καθόλου παρὰ τὴν ἔσπρωξε καὶ μὲ τὰ δυὸ τὰ χέρια μὲς στοὺς θάμνους.

— Ποῦ νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάολος! — Νά, μὰ νὰ μὴ σὲ ξαναἰδῶ ἔδω μέσα! κὶ ἄδραξε ἀπὸ χάμω τὸ βαρὺ σακκούλι καὶ τοῦ τὸ πέταξε στεναζόντας στὸ δέντρο ἀπάνω.

— Ναί, ναί, τοῦ εἶπε τὸ παλληκάρι, παίρνοντας ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἄλλου μὲ προφύλαξη τὸ φορτίο, εἶναι ἀπὸ κείνα τὰ κόκκινα ποῦ βαραίνουν πολὺ! Ἐβγαλε τότε ἕνα κομματάκι σπάγγο ἀπὸ τὴν τσέπη κ' ἔδεσε λίγο ἀπάνω ἀπὸ τὰ μῆλα τὸ σακκούλι κρατώντας μὲ τὰ δόντια του μαζεμένες τὶς ἄκρες· ἔπειτα τὸ φόρτωσε στὸν ὄμο προσεχτικὰ, φροντίζοντας νὰ μοιραστῇ τὸ φόρτωμα μισὸ στὴν πλάτη καὶ μισὸ στὸ στήθος. Ἄμα τέλειωσε, καταENCHIρισθημένος ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ, ἔπιασε ἕνα ἀπ' τὰ κλαριά ποῦ περνοῦσαν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ τὸ τίναξε μὲ τὰ δυὸ του χέρια. «Κλέφτες στὰ μῆλα!» φώναξε· καὶ οἱ γυνωμένοι καρποὶ κατακυλίσανε μὲ θόρυβο πρὸς ὄλας τὶς μεριὲς μὲς ἀπ' τὰ κλώνια.

Κάτω του κἀτι ἐθρόισε μὲς στοὺς θάμνους, μὰ κοριτοίστικη φωνὴ ξεφώνησε, τοῖ κήπου ἢ πόρτα ἔτριξε κι ὅταν τὸ παλληκάρι ξανατέντωσε τὸ λαϊμό του, εἶδε τὸ παραθυράκι νὰ ἀνοίγοκλεινῆ καὶ τὴν ἄσπρη κάλτσα νὰ ἐξαφανίζεται πίσω του.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα δευτερόλεπτο καβάλλησε τὰ κάγκελα τοῦ κήπου καὶ κοίταξε προσεχτικὰ τὸ δρόμο, ὅπου ὁ καινούριος γνώριμός του τόχε βάλει στὰ πόδια μὲ τις μακριῆς ἀρίδες τὸν μέσα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐχωσε τότε τὸ χέρι του στὴν τσέπη, ἔπιασε μὲ τὰ δάχτυλα τὸ ἀσημένιο νόμισμα καὶ μὲ τόση κακία ἐγέλασε ἀπὸ μέσα του, πὺ τὰ μῆλα ἐχόρευαν στὴ ράχη του. Τέλος, ὅμα ὄλοι μέσα ἀπὸ τὸ σπῆτι μὲ ραβδιὰ καὶ φανάρια ἐτρέξεσαν στὸν κῆπο, τράβηξε ἀθόρυβα κατὰ τὴν ἄλλη τὴ μεριά καί, διαβαίνοντας σιγὰ σιγὰ τὸ δρόμο, χῶθηκε στὸν γείτονα τὸν κῆπο καὶ βρέθηκε σπῆτι του.

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ)

Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΕΝΑ ΑΙΣΧΟΣ

Ἄσοι Ἕλληνες ἀγαποῦν πραγματικὰ τὸν τόπο τους, ὅσοι ξαίρουνε πόσο σπάνιοι εἶναι οἱ φίλοι τῆς Ἑλλάδας σήμερα καὶ πόσο πολύτιμοι εἶναι οἱ ἐλάχιστοι πραγματικοὶ πὺ τῆς ἀπομένον, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἐνοιωσαν ἀπερίγραπτη ἀηδία καὶ ἀγανάχτηση μὲ ὅσα ἀνάγκοστα ξεστομίσει ὁ κ. Νομάρχης Ζακύνθου—σὲ ἐπίσημη μάλιστα συγκέντρωση— γιὰ τὸ μοναδικό, τὸν ἀφιλοκερδέστερο, τὸν ἐνθουσιωδέστερο, τὸν ἀκούραστο καθηγητὴ τοῦ Montpellier κ. Louis Roussel.

Ὁ κ. Νομάρχης οὔτε λίγο οὔτε πολὺ θέλοντας νὰ θίξει τὸ σοφὸ φιλέλληνα στὴ βαθύτερῃ του ὑπόσταση, τὸν ἀποκαλεῖ «δῆθεν φιλέλληνα καὶ δῆθεν σπουδαῖο καθηγητὴ», ἀφήνοντας ἔτσι νὰ ὑπονοηθεῖ πὺς μὴ καὶ τὰ αἰσθηματὰ του εἶναι ψεύτικα, τὰ ἐλατήριά του θάναυ ἄλλα (τὸ ὀλικὸ κέρδος ἴσως!) καὶ πὺς τὴν ἔδρα του στὸ Γαλλικὸ Πανεπιστήμιο τὴν κατέχει παρ' ἀξίαν σάμπως νάτανε Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν ἢ Θεσσαλονίκης.

Εἶναι αἰσχος! Αἰσχος γιὰ τὸν Ἕλληνα Νομάρχην πὺ ξεστομίσει τέτοια λόγια, αἰσχος γιὰ τὸν ἀνταποκριτὴ (;) πὺ βιάστηκε νὰ τὰ μεταβιβάσει, αἰσχος πρὸ παντὸς γιὰ τὸ «Ἐλεύθερο Βῆμα» πὺ μὲ τόσο ἐλαφρῃ συνείδηση τὰ υἱοθέτησε δημοσιεύοντάς τα ἀσχολλάστα! Γιὰ τὸ κ. Roussel εἶναι ὁ μόνος—ἀκοῦστε το καλὰ αὐτὸ νεοέλληνας—εἶναι ὁ μόνος πὺ χρόνια τώρα ἔχει ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ του ἐλόκληρη γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ λογοτεχνία τῆς. Δεκατέσσερα χρόνια ἔζησε ἀναμειβόμενος, ἔφαγε ἀπὸ τὸ ψωμί μας, πόνεσε ἀπὸ τοὺς πόνους μας· ἐφτὰ χρόνια τώρα βγάζει περιοδικὸ μ' ἐξοδά του ἀποκλειστικὰ καὶ πρὸς ζημίαν τοῦ φτωχοῦ μισθοῦ του, ἀφιερῶμένο πέρα ὡς πέρα στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴ

συστηματικὴ παρακολούθηση καὶ διαφήμιση στὸ ἐξωτερικὸ τῆς λογοτεχνίας μας· κι ὅταν διωρίστηκε καθηγητὴς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Montpellier ἔδρασε μὲ καὶ ἔδρα νεοελληνικῆς ζωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως οὔτε τὴν ἐλαχιστότερη ἐπιχορήγηση καμμιᾶς κυβέρνησης ἢ κανενὸς ἰδιώτη καὶ τὴ διατηρεῖ πέντε χρόνια τώρα, διαδίδοντας μὲ τὴν ἐμπνευσμένην του διδασκαλίαν τὰ νέα μας γράμματα καὶ γλώσσα.

Ὅχι λιγότερο σπουδαῖες εἶναι ἀκόμη οἱ ὑπηρεσίαι πὺ προσφέρει ἀντιπροσώπων κατὰ τόσο μὲ διαφωτιστικὰς ἐπιστολὰς καὶ ἄρθρα πολυσελίδα ἀπὸ τίς στήλες τοῦ Γαλλικοῦ τύπου ὅλες τίς πλάνες καὶ τίς συκοφαντίαι πὺ κωκλοφοροῦν εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδας, ὄντας ἔτοι ὁ ἄμισθος καὶ ὀλοπρόθυμος δικηγόρος τῆς γιὰ κάθε περίπτωση.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ «δῆθεν φιλέλληνα καὶ δῆθεν σπουδαῖος καθηγητὴς» τοῦ κ. Νομάρχου! Δὲ ντροπέμαστε λιγάκι, καὶ δὲ φροντίζομε καλλίτερα νὰ μάθουμε ποιοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πὺ πραγματικὰ ἐργάζονται γιὰ τὴν Ἑλλάδα πρὸ τοῦ ξεστομίσει παρόμοιαι χυδαιότητες καὶ μικροπρέπειαι. Εἶναι καιρὸς νὰ συνέλθουμε καὶ ν' ἀναγνωρίζομε τίς ὑπηρεσίαι πὺ μᾶς προσφέρουν οἱ ἐλάχιστοι ἀφοσιωμένοι φίλοι τοῦ τόπου μας, πὺ μᾶς ἀπομένον, πρὸ τοῦ τοὺς χάσομε κι αὐτοὺς γιὰ πάντα

Γ. Κ. ΚΑΤΣΙΜΠΛΗΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κάθε φορὰ μὲ τὰ ἴδια συναισθήματα ταλαιπωροῦμε τὴ φτωχὴ ψυχὴ μας. Κάθε, πὺ τὸ φθινόπωρο μᾶς ἔρχεται δεμένο στὸ συρτὸ σκοπὸ τῆς οἰμας, εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ τονίζομε τὸ περσινὸ κλημένο μας τραγούδι—(Πάνω σὲ νέο στημόνι, ἴδιο σχεδίασμα κ' ἴδια ἢ οὐσία ντυμένη σ' ἄλλο φλοῦδι.)

Κι' ἔρχονται πάλι νὰ μᾶς βροῦν οἱ ἀνάμνησες, πὺ μᾶς γεννᾶ τὸ νοτισμένο χῶμα, κάθε πὺ πέρασε, μὰ στέκει ἀξέχαστο, κι ὅλα τὰ πὺ μᾶς συγκινοῦν ἀκόμα. Τὰ πρωτοβρόχια, πὺ μᾶς ἀνακίνησαν, τ' ἄγουρα ἀκόμα ἐκείνα αἰσθηματὰ μας, τὰ τρελλὰ τῆς ἀγάπης παχιδίσματα ἔξανα γιὰ μᾶς στὰ πρῶτα βῆματὰ μας.

Καὶ κάπια δάκρυα πρόωρα, ὅπου ἀνάβλυσαν καὶ κύλισαν μὲ βία μὲς ἀπ' τὰ μάτια, ὅταν ἕνα πρῶτ' ἔξοφον ἀντικρίσαμε ὅλες μας τίς ἐλπίδες σὲ κομμάτια... Στὸ πρῶτο ἐκεῖνο λαφιασμένο ξύπνημα—τὴν τραγικὴν μετάπτωση στὴν ὕλη—πὺ ἀνοίχτηκε μπροστά μας σὲ ἀποκάλυψη τῆς ὄριμης ζωῆς διάπλατη ἢ Πύλη.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ